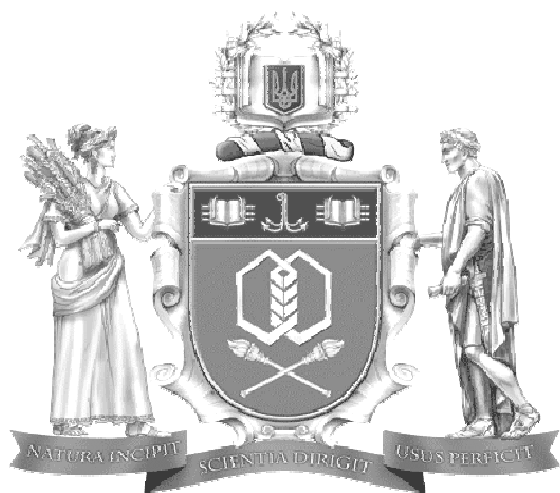

Міністерство освіти і науки України
ОДЕСЬКА НАЦІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ ХАРЧОВИХ ТЕХНОЛОГІЙ

46

НАУКОВО-
МЕТОДИЧНА
КОНФЕРЕНЦІЯ

Матеріали конференції

*Перспективи розвитку
науково-методичного забезпечення навчального
процесу в умовах запровадження нового
Закону України «Про вищу освіту»*

ОДЕСА 2015

Матеріали друкуються відповідно до рішення 46-ї науково-методичної конференції ОНАХТ “Перспективи розвитку науково-методичного забезпечення навчального процесу в умовах запровадження нового Закону України «Про вищу освіту»”, яка проходила 8–10 квітня 2015 року.

Склад редакції: Єгоров Б.В., д-р техн. наук, професор,
Трішин Ф.А., канд. техн. наук, доцент,
Загорученко М.В., канд. техн. наук, доцент,
Капрельянц Л.В., д-р техн. наук, професор,
Кананихіна О.М., канд. техн. наук, доцент,
Мураховський В.Г., канд. фіз.-мат. наук, доцент,
Волков В.Е., д-р техн. наук, професор,
Крусір Г.В., д-р техн. наук, професор,
Кручек О.А., канд. техн. наук, доцент,
Корнієнко Ю.К., канд. фіз.-мат. наук, доцент,
Нарушевич-Васильєва О.В., канд. філол. наук, доцент.

Тому, включення до навчальних планів дисципліни «Технології харчових виробництв» для студентів 2-го і 3-го курсів на технологічних спеціальностях академії, з метою ознайомлення студентів з різними технологіями харчових та зернопереробних підприємств необхідно вважати доцільним. Так як знання, набуті студентами при вивченні даної дисципліни, стануть у нагоді при вивченні спеціальних дисциплін, виконанні курсових проектів, комплексних дипломних проектів та магістерських робіт. Тим самим, будуть сприяти формуванню знань, умінь і навиків, а також професійно важливих якостей, необхідних для ведення технологічних процесів виробництва продукції на підприємствах галузі.

ОСОБЛИВОСТІ СУЧАСНОЇ СТУДЕНТСЬКОЇ АДАПТАЦІЇ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ

Г.В. Ангелов, Л.Л. Блохіна

Поняття «адаптація» може також мати різне значення в залежності від того, біологічний або соціальний її аспекти розглядаються в конкретному дослідженні. Розглядаючи соціальний аспект адаптації, використовують поняття «соціальної адаптації». Цей термін почав широко використовуватися з середини 60-х років, однак при цьому розумівся різними авторами неоднаково.

Людина адаптується до соціального середовища, не тільки приймаючи і засвоюючи соціальні норми даного соціального середовища, тобто власне соціалізуючись, але й активно перетворюючи умови, до яких повинна адаптуватися, відтворюючи свої особистісні якості, прагнучи найбільш повно самовиразити свою індивідуальну сутність. Людина створює своє середовище сама. Структура суспільства, процес поділу праці і місце людини в суспільстві в сукупності визначають можливості адаптації, а також розвиток «Я».

Н. Нікітіна пропонує визначати соціальну адаптацію як інтеграцію особистості в сформовану систему соціальних відносин. Але таке визначення не враховує специфічних особливостей спільного двосторонньої соціальної взаємодії, в якій обидві сторони (соціальне середовище і людина) обопільно активні. Важливий внесок у розробку такого, більш широкого, поняття соціальної адаптації вніс Ж. Піаже. Відповідно до його концепції процес соціальної адаптації виступає як єдність процесів аккомодатії (засвоєння правил середовища, «уподібнення» йому) і асиміляції («уподібнення» її собі, перетворення середовища), тобто як двосторонній процес і результат взаємоспрямованості зустрічної активності суб'єкта і соціального середовища.

Г. І. Царегородцев, враховуючи двосторонню спрямованість соціальної адаптації, стверджує, що це процес зміни соціальних, соціально-психологічних, морально-психологічних, економічних і демографічних відносин між людьми, пристосовування їх до соціального середовища. Серед специфічних особливостей соціальної адаптації виділяють: активну участь свідомості, вплив трудової діяльності людини на середовище, активну зміну людиною соціальних умов

буття. Тут цікаві ідеї Е. С. Маркаряна, який казав, що людське суспільство є не просто адаптивною, а адаптивно-адаптуючою системою, оскільки людська діяльність має перетворюючу природу.

Часто соціалізацію пов'язують тільки із загальним розвитком, становленням особистості, а адаптацію – процесом пристосування вже сформованої особистості, коли вона стикається з новими умовами спілкування та діяльності. Так, Д. А. Андреева розглядає адаптацію та соціалізацію як єдиний процес взаємодії особистості і суспільства. При цьому адаптація виражає пристосування людини до нової для неї предметної діяльності, будучи умовою соціалізації, що розуміється як процес становлення особистості.

У сучасній ситуації людина постійно зустрічається з новими умовами роботи і спілкування. Постійні зміни вимагають не стільки пристосування до них, скільки розвитку, збагачення особистості, її самовдосконалення з урахуванням змін у суспільстві. Перед людиною постає проблема переосмислення та переоцінки своєї позиції, вибору адекватної лінії поведінки відповідно до нових умов.

На відміну від соціалізації, яка відображає становлення особистості, обумовлене в основному впливом з боку соціального середовища, процес адаптації відображає в більшій мірі суб'єктивно опосередкований розвиток особистості щодо її індивідуальних особливостей і здібностей. Суб'єктивній вибірковості адаптації особистості протилежний процес соціалізації. «Поняття соціалізації відображає вплив об'єктивного світу (суспільства) на розвиток особистості, характеризує становлення особистості, в основному, з об'єктивної точки зору, під впливом соціальних умов».

Слід також зазначити, що між діяльністю учнів в умовах вузу і школи є істотні кількісні і якісні відмінності. У вузі вища інтенсивність розумової роботи, більший обсяг засвоєваних знань, може бути присутня різка нерівномірність навчального навантаження, особливо в період сесій. Якісні відмінності характеризуються різкою зміною кола предметів, що вивчаються, а також появою профільюючих предметів, з якими студент пов'язує свою особисту перспективу.

СУТЬ І СПЕЦИФІКА ТЕОРІЇ НАВЧАННЯ У ВНЗ

Г.А. Шевченко, Ю.М. Мельник, А.П. Зюганов

Процес навчання – це цілеспрямований, соціально обумовлений та педагогічно організований процес розвитку особистості студентів, який відбувається на основі оволодіння систематизованими науковими знаннями та способами діяльності.

Навчання у ВНЗ має ряд специфічних рис: 1. У вищій школі вивчається наука а не основи наук; 2. Тут відбувається зближення самостійної роботи студентів та науково-дослідницької діяльності викладачів; 3. У діяльності викладачів поєднується наукова, навчальна та виховна діяльність; 4. Навчальна робота у вузі спрямовується на професіоналізацію.

КАДРИ ДЛЯ ІННОВАЦІЙНОЇ ЕКОНОМІКИ В.В. Немченко	80
СУЧАСНІ ПІДХОДИ ДО ДИПЛОМНОГО ПРОЕКТУВАННЯ Д.О. Жигунов, О.С. Волошенко	81
ПРАКТИЧНА ПІДГОТОВКА СТУДЕНТІВ ЯК ФАКТОР ЯКОСТІ ВИЩОЇ ОСВІТИ М.М. Зацеркляний	83
ПРОБЛЕМНІ ЛЕКЦІЇ В ПІДГОТОВЦІ ІННОВАЦІЙНО-ОРІЄНТОВАНИХ ФАХІВЦІВ І.А. Дюдіна, Н.А. Ткаченко, Є.О. Ізбаш	86
ПОГЛЯДИ ЩОДО ПІДГОТОВКИ СТУДЕНТІВ ДО ДИПЛОМНИХ ПРОЕКТІВ О.В. Севастьянова, Н.А. Ткаченко	88
ІННОВАЦІЙНІ ПІДХОДИ ПРИ РОЗРОБЦІ КНМЗД «ХІМІЯ І ФІЗИКА МОЛОКА І МОЛОЧНИХ ПРОДУКТІВ» І.А. Дюдіна, Н.А. Ткаченко	90
КОНЦЕПЦІЇ ДИПЛОМНОГО ПРОЕКТУВАННЯ В УМОВАХ ІННОВАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ ПРОВІДНИХ ПІДПРИЄМСТВ В.Є. Браженко, О.О. Фесенко	91
РОЛЬ ПАРЕМІЙ У СУЧАСНІЙ КОМУНІКАТИВНІЙ ПРАКТИЦІ Г.І. Віват	92
ДИСТАНЦІЙНЕ НАВЧАННЯ ЯК ІННОВАЦІЙНА ТЕХНОЛОГІЯ РЕАЛІЗАЦІЇ ОСВІТНІХ СТАНДАРТІВ НОВОГО ПОКОЛІННЯ О.В. Нарушевич-Васильєва	93
КОМПЛЕКСНИЙ ПІДХІД ДО НАУКОВОЇ РОБОТИ СТУДЕНТІВ ПІД ЧАС ВИРОБНИЧОЇ ПРАКТИКИ А.В. Макаринська, О.Є. Воєцька	96
ІННОВАЦІЙНІ ТЕХНОЛОГІЇ В НАВЧАЛЬНОМУ ПРОЦЕСІ А.В. Макаринська, Н.В. Хоренжий	97
АКТИВІЗАЦІЯ НАУКОВО-ДОСЛІДНОЇ РОБОТИ СТУДЕНТІВ О.Є. Воєцька, А.П. Лапінська, А.В. Макаринська	99
ОЗНАЙОМЛЮВАЛЬНА ПРАКТИКА: ДОСВІД ПРОВЕДЕННЯ О.Є. Воєцька, А.П. Лапінська, Т.В. Бордун	100
ОСОБЛИВОСТІ ВИКЛАДАННЯ ДИСЦИПЛІНИ «ТЕХНОЛОГІЇ ХАРЧОВИХ ВИРОБНИЦТВ» О.Є. Воєцька, Т.В. Бордун	101
ОСОБЛИВОСТІ СУЧАСНОЇ СТУДЕНТСЬКОЇ АДАПТАЦІЇ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ Г.В. Ангелов, Л.Л. Блохіна	102
СУТЬ І СПЕЦИФІКА ТЕОРІЇ НАВЧАННЯ У ВНЗ Г.А. Шевченко, Ю.М. Мельник, А.П. Зюганов	103
ЛЕКЦІЯ ЯК НЕІМІТАЦІЙНА ФОРМА ОРГАНІЗАЦІЇ НАВЧАННЯ З ВИКОРИСТАННЯМ АКТИВНИХ МЕТОДІВ НАВЧАННЯ Г.А. Шевченко	104
СУТЬ ТА ФОРМИ ПРОВЕДЕННЯ СУЧАСНОГО СЕМІНАРСЬКОГО ЗАНЯТТЯ З ФІЛОСОФІЇ Ю.М. Мельник, Г.А. Шевченко, А.П. Зюганов	106
РОЗШИРЕННЯ ТЕРМІНОЛОГІЧНОЇ БАЗИ СТУДЕНТІВ НА ЗАНЯТТЯХ З ПОЛІТОЛОГІЇ ЯК ОДИН З АСПЕКТІВ РОЗВИТКУ ОСОБИСТОСТІ МАЙБУТНЬОГО ФАХІВЦЯ Є.В. Іванов	107
ІНТЕРАКТИВНІ МЕТОДИ НАВЧАННЯ У ВИЩІЙ ШКОЛІ Ю.М. Мельник	108
ІНФОРМАЦІЙНИЙ САЙТ ВИКЛАДАЧА Н.О. Дец, Д.В. Дец	109
РОЛЬ НАУКОВО-ДОСЛІДНИЦЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ У ФОРМУВАННІ ПРОФЕСІЙНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ ВИПУСКНИКІВ ОНАХТ Т.А. Манолі, Г.С. Паламарчук, С.А. Памбук, Н.М. Кушніренко	110
КОМПЛЕКСНІ ДИПЛОМНІ ПРОЕКТИ У СИСТЕМІ ПІДВИЩЕННЯ ПРОФЕСІЙНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ Л.В. Агунова, Н.Г. Азарова	112
ШЛЯХИ ПІДВИЩЕННЯ ПРОФЕСІЙНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ СТУДЕНТІВ ПРИ ВИКОНАННІ ПРАКТИЧНИХ РОБІТ З «ОСНОВ НАУКОВИХ ДОСЛІДЖЕНЬ» Т.В. Стрікаленко, О.М. Берегова, В.М. Тіщенко, Ю.В. Дудник	113